

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jaroslavy Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobce **P. B.**, zastoupeného JUDr. Janem Juračkou, advokátem se sídlem Znojmo, Tovární 7, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení**, se sídlem Brno, Malinovského nám. 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.9.2011, sp.zn. OÚSR/MMB/0246946/2011/5, č.j. MMB/0366427/2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

[1] Žalobce se žalobou doručenou ke Krajskému soudu v Brně dne 8.3.2012 domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení ze dne 30.9.2011, sp.zn. OÚSR/MMB/026946/2011/5, č.j. MMB/0366427/2011, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Brno-Černovice, odboru výstavby a územního plánování, ze dne 8.4.2011, sp.zn. 2013/166/10/No-9, č.j. MCBCER/02013/10/SU/Nos, kterým byla zamítnuta žádost

žalobce o dodatečné povolení stavby budované na pozemku parc. č. 2359/3 v katastrálním území Černovice.

II. Obsah žaloby

[2] V žalobě žalobce nejprve zrekapituloval obsah jak žalobou napadeného, tak i prvostupňového rozhodnutí, dále popsal obsah své žádosti o dodatečné stavební povolení a shrnul obsah odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce konstatoval, že proti prvostupňovému rozhodnutí brojil tím, že uvedl, že stavba byla provedena v dobré víře na vlastním pozemku, dále, že v sousedství se nachází další dodatečně povolená stavba, dále namítl, že do stavby vložil všechny své prostředky a dále prostředky, které si musel půjčit. Zároveň žalobce namítl, že nechtěl překročit právní předpisy, nicméně pokud taková situace nastala, je třeba ji vyřešit tak, aby nevznikly škody s tím, že sousedé proti stavbě nic nenamítají, stavba je provedena v souladu se stavebními předpisy a je téměř dokončena. Zároveň žalobce podotkl, že je romské národnosti, ale na rozdíl od jiných Romů si zařizuje bydlení pro sebe a svou rodinu na úrovni, a dále podotkl, že k porušení právních předpisů došlo z nevědomosti.

[3] Pochybení žalovaného spatřoval žalobce v tom, že jak žalovaný, tak i prvostupňový orgán nerespektovali ustanovení § 129 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, které umožňovalo dodatečné povolení stavby. Zejména nezohlednili skutečnost, že stavba je téměř dokončena, že vložil do stavby velké finanční prostředky a další bude nutno vynaložit na odstranění stavby, a že žalobce zbudoval stavbu v dobré víře.

III. Vyjádření žalovaného

[4] Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že podaná žaloba především popisuje průběh provedeného správního řízení, obsah napadených rozhodnutí a cituje platnou legislativu. Dále konstatoval, že pouze v bodu VII. žaloby žalobce uvádí, v čem spatřuje pochybení žalovaného. Tvrzení v bodu VII. žaloby však dle žalovaného nemají právní relevanci pro konečné rozhodnutí ve věci, neboť správní orgány jsou striktně vázány zákonem. Dle žalovaného bylo ve správním řízení nepochybně prokázáno a v přezkoumávaném rozhodnutí podrobně vysvětleno, proč je dodatečně povolovaná stavba v rozporu s územně plánovací dokumentací. Žalovaný uvedl, že za tohoto stavu věci nepříslušelo správním orgánům zkoumat další skutečnosti a pohnutky stavebníka.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[5] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **bylo vydáno** v souladu se zákonem. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas

[6] V žalobě žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí v zásadě dvěma námitkami. Jednak tím, že žalovaný nerespektoval ustanovení § 129 stavebního zákona, a jednak tím, že správní orgány nezohlednily žalobcem namítané skutečnosti. Žádnou z uvedených námitek neshledal soud důvodnou.

[7] Z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé patrné, že se žalovaný aplikací ustanovení § 129 stavebního zákona zabýval. Žalovaný ověřil v odvolacím řízení prvostupňovým správním orgánem zjištěný skutkový stav stran umístění stavby v rozporu s Územním plánem města Brna a dospěl k závěru, že stavba žalobce je umístěna na nestavebních plochách, na kterých je zcela nepřípustné umístit stavbu pro bydlení, resp. jakoukoliv pozemní stavbu.

[8] Žalovaný, stejně jako prvostupňový správní orgán, shodně konstatovali, že umístění stavby a pozemcích, které jsou podle přílohy č. 1 vyhlášky města Brna č. 2/2004 zařazeny ve funkčním typu „ZO“ - plochy ostatní městské zeleně (plochy návrhové), což bylo zásadním důvodem pro zamítnutí žádosti.

[9] Podle ustanovení § 129 odst. 2 stavebního zákona ve znění do 31.12.2012 stavbu prováděnou nebo provedenou bez rozhodnutí nebo opatření stavebního úřadu vyžadovaného tímto zákonem anebo v rozporu s ním lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu se záměry územního plánování, zejména s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.

[10] Z uvedeného ustanovení je zřejmé, že podmínky, které ustanovení pod písmeny a) až c) stanovuje, jsou podmínky kogentní a kumulativní. Postačuje, pokud není splněna jediná z uvedených podmínek, a tzv. černou stavbu není stavební úřad oprávněn povolit.

[11] K tomu lze odkázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. na rozsudek ze dne 14.7.2011, č.j. 1 As 69/2011-176, dle kterého „*Provádí-li stavebník stavbu v rozporu se stavebním povolením a následně požádá stavební úřad o její dodatečné povolení, musí v průběhu řízení o dodatečném povolení prokázat podmínky vyjmenované v § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., snažit se minimalizovat zásahy do práv a oprávněných zájmů dotčených osob a usilovat o dohodu ve sporných otázkách, vědom si svých předešlých pochybení.*“ Obdobně srov. např. i rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věcech sp.zn. 8 As 12/2010 nebo 1 As 67/2011, event. 1 Ans 9/2009.

[12] Žalobce neuvedl, že by žalovaný chybně konstatoval, že je stavba umístěna na ploše funkční typ „ZO“. Žalobce ani konkrétně neuvedl, v čem spatřuje chybnou aplikaci ustanovení § 129 stavebního zákona. Za této procesní situace nemohl soud námitce žalobce vyhovět, neboť správní orgány řádně zjistily skutkový stav, řádně na něj aplikovaly právní normu a z aplikace právní normy vyvodily správný závěr. Jelikož je stavba umístěna na plochách, na nichž je vyloučeno vyhláškou č. 2/2004 umístit stavby, dospěl k závěru, že k umístění stavby došlo v rozporu s ustanovením § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Takto umístěnou stavbu nelze dodatečně povolit, neboť její dodatečné povolení by bylo v rozporu s kogentní právní normou.

[13] Hodnocení druhé námitky žalobce je závislé na hodnocení aplikace ustanovení § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[14] Podle ustanovení § 51 odst. 3 správního řádu, je-li v souladu s požadavky § 3 správního řádu zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

[15] V souzené věci je zřejmé, že žalovaný dospěl k závěru, že porušení ustanovení § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona je natolik závažné, že další dokazování ve věci není nutné, neboť již nesplnění podmínky dle ustanovení § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nutně vede k zamítnutí žádosti. S tímto závěrem žalovaného se soud ztotožňuje. Žalovaný proto postupoval v souladu se zákonem, když se při zjištění zásadního důvodu, pro který nebude možno vyhovět žádosti o dodatečné povolení, pouze stručně vypořádal s odvolacími námitkami. K jednotlivým odvolacím námitkám a jejich hodnocení soud uvádí následující.

[16] Námitky, v nichž žalobce v odvolacím řízení namítal, že vynaložil řadu finančních prostředků, případně, že je romské národnosti a snaží se zajistit bydlení na úrovni pro sebe a svou rodinu, případně že žalobce mrzí porušení právních předpisů, ač se tak stalo z nevědomosti, jsou pro právní hodnocení věci zcela irelevantní.

[17] Námitka, že žalobce provedl stavbu v dobré víře na svém pozemku, nemůže být důvodná. Vlastnictví pozemku je jednou, nikoliv jedinou nutnou podmínkou pro to, aby stavba mohla být povolena. Na tomto místě je vhodné poukázat na to, že i ve veřejném právu platí zásada neznalost zákona neomlouvá a stavebník (žalobce) měl vědět, že k realizaci stavby potřebuje stavební povolení. Realizací stavby bez stavebního povolení riskoval žalobce negativní důsledek tohoto rozhodnutí, a to možnost rozhodnutí o odstranění stavby.

[18] Námitka, že v sousedství se nachází jiná stavba, která byla dodatečně povolena, je zcela nekonkrétní. Sice by z uvedené námitky mohlo být dovozováno, že žalobce namítá rozdílné nakládání ve shodných věcech, nicméně se z uvedené námitky nedá vůbec posoudit o jakou stavbu se jedná, na jakých pozemcích se stavba nachází, jestli je umístěna ve shodném funkčním typu ploch. S ohledem na to nemohl soud shledat tuto námitku důvodnou.

[19] Vypořádání obou posledně uvedených námitek žalovaným shledal soud zcela v souladu se zákonem.

[20] Stejně tak shledal soud nedůvodnou námitku, že se stavba nedotýká právem chráněných zájmů dalších osob a ani sousedé nemají ke stavbě výhrady. Jak již soud uvedl výše ve vztahu k námitce umístění stavby na vlastním pozemku, i v případě této námitky se soulad s právem chráněnými zájmy dalších osob a absence výhrad mezujících vlastníků je jednou, nikoliv jedinou nutnou podmínkou pro dodatečné povolení stavby.

[21] Námitka, že stavba byla provedena v souladu s příslušnými stavebními předpisy, nemůže být už od počátku důvodná, když stavba nesplňuje již zcela základní podmínku podle stavebního zákona, a to nutnost být předem povolena. Zároveň soud dospěl k závěru, že stavba nebyla provedena v souladu s právními předpisy, a to zejména s ustanovením § 129 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Tedy soud dospěl k závěru, že stavba nebyla provedena v souladu se stavebními předpisy.

[22] Závěrem soud toliko konstatuje, že se vůbec nezabýval námitkou žalobce odkazující na její etnický původ. Právní řád České republiky je postaven na zákazu

diskriminace a rovnosti všech před zákonem. Obě tyto pravidla s sebou nesou nutnost rovnosti zacházení se všemi osobami bez rozdílu pohlaví, etnického původu, náboženství nebo jakéhokoli jiného rozlišovacího, resp. diskriminačního kritéria. S tím samozřejmě souvisí jak zákaz negativní diskriminace, tak i zákaz pozitivní diskriminace. Zohledňování etnického původu žalobce a z něj vyplývající snahy o zajištění vyšší životní úrovně než ostatních rómských rodin by ze strany soudu byla právě pozitivní diskriminace žalobce a založení jeho zvýhodněného postavení oproti jiným osobám v obdobném skutkovém a právním postavení. Tento postup považuje soud za zcela nepřipustný a argumentaci žalobce musí zcela zásadně odmítnout.

V. Shrnutí a náklady řízení

[23] S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že rozhodnutí žalovaného, kterým bylo odvolání žalobce zamítnuto, bylo vydáno v souladu se zákonem a shora uvedené žalobní námitky uplatněné žalobcem nejsou důvodné. Soudu tedy nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zamítnout.

[24] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

[25] Výrok o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 5 s.ř.s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost neuložil, tudíž jí nemohly vzniknout náklady, na které ustanovení § 60 odst. 5 s.ř.s. odkazuje. Zároveň soud s ohledem na obsah soudního spisu neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele, na jejichž základě by mohlo být osobě zúčastněné na řízení přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, nadto za situace, když osoba zúčastněná na řízení ani nepodala procesní návrh v tomto smyslu. Soud proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. dubna 2013

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu